

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1513/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ เด็กหญิง อ. โดยนางสาว ว. ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกโจทก์ร่วม นาย ก. จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283
ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยอยู่ในที่เกิดเหตุขณะโจทก์ร่วมที่ 1 ถูกกระทำชำเรา แม้มิได้ร่วมกระทำชำเราด้วย แต่ก็มีได้
ขัดขวางหรือห้ามปราม กลับได้ความว่าจำเลยมอบถุงยางอนามัยให้แก่ ต. ก่อนที่ ต. จะเข้าไป
กระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 ทั้งเมื่อบุคคลอื่นจะเข้าไปช่วยเหลือโจทก์ร่วมที่ 1 จำเลยกลับดึงแขน
อันเป็นการขัดขวางมิให้บุคคลนั้นเข้าไปช่วยเหลือ พฤติการณ์ของจำเลยถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือ
หรือให้ความสะดวกในการที่พวกของจำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 ก่อนกระทำความผิด จำเลย
จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราได้กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของ
ตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม แม้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการกระทำความผิด แต่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏใน
การพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิดแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่
กล่าวในฟ้องก็ตาม แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวมิใช่ข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลยอม
ลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้สนับสนุนได้เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการ ไม่เป็นการเกิน
คำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225
โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 277, 283 ทวิ, 317
จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง อ. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว ว.
ผู้แทนโดยชอบธรรม และนางสาว ว. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาต โดยเรียกผู้เสียหายที่ 1 ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และเรียกผู้เสียหายที่ 2 ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 และ
โจทก์ร่วมทั้งสองยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย
และชื่อเสียงของโจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 50,000 บาท ค่าเสียหายต่อเสรีภาพ ร่างกาย จิตใจ และ
ชื่อเสียงเกียรติคุณของโจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 40,000 บาท รวมเป็นเงิน 90,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 12 มิถุนายน 2560) เป็นต้นไปจนกว่าจะ
ชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า
จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก (เดิม) ประกอบมาตรา 86
จำคุก 3 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก กับให้จำเลยชำระเงิน 30,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 12 มิถุนายน 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม
ที่ 1 ให้ยกคำร้องในคดีส่วนแพ่งของโจทก์ร่วมที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ
โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง และให้ยกคำร้องขอให้ชดเชย
ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา
ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า เด็กหญิง อ. โจทก์
ร่วมที่ 1 ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ เป็นบุตรของโจทก์ร่วมที่ 2 กับนาย ก. ในวันเวลาเกิดเหตุ โจทก์

ร่วมที่ 1 ลูกนาย ต. กระทำชำเราที่บ้านของจำเลย ศาลล่างทั้งสองยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และยกคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมที่ 2 โจทก์และโจทก์ร่วมที่ 2 ไม่ฎีกา ความผิดฐานดังกล่าวและคำร้องทางแพ่งสำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามหรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความสอดคล้องตรงกันในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. เป็นประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์เดียวกัน เบิกความยืนยันว่า ขณะที่นาย ต. ก่อเหตุ จำเลยอยู่ที่บ้านที่เกิดเหตุ และจำเลยเป็นผู้ห้ามปรามมิให้นางสาว น. และนาย ส. เข้าช่วยเหลือโจทก์ร่วมที่ 1 โดยนางสาว น. ให้การต่อพนักงานสอบสวนในโอกาสแรกเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2560 ซึ่งเป็นเวลาไม่นานหลังเกิดเหตุ ตามบันทึกคำให้การของพยานว่า ขณะที่โจทก์ร่วมที่ 1 ร้องตะโกนขึ้นว่า ช่วยด้วย พยานและนาย ส. กำลังจะเข้าไปช่วยจำเลยดึงแขนของพยานและนาย ส. เข้าไปในห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามห้องที่เกิดเหตุ จำเลยบอกกับพยานว่าไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยว เป็นเรื่องระหว่างคนสองคน แม้นาย ส. จะมาเบิกความเป็นพยานโจทก์ในทำนองว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ ซึ่งแตกต่างจากที่นาย ส. เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2560 ตามบันทึกคำให้การของพยานที่ให้การไว้ว่า ขณะที่พยาน นางสาว น. และโจทก์ร่วมที่ 1 เดินผ่านบ้านที่เกิดเหตุ มีจำเลยและนาย ต. นั่งอยู่หน้าบ้านได้เรียกให้พยานกับพวกไปนั่งพูดคุยด้วย นาย ต. ดึงแขนโจทก์ร่วมที่ 1 เข้าไปในบ้าน พยานและนางสาว บ. จะเข้าช่วยเหลือ แต่จำเลยดึงแขนพยานและนางสาว น. เข้าไปอยู่ในห้องตรงข้ามห้องที่เกิดเหตุ หลังจากนั้นประมาณ 10 นาที พยานวิ่งเข้าไปในห้องที่เกิดเหตุพบโจทก์ร่วมที่ 1 อยู่ในสภาพยังไม่ได้สวมกางเกงขาสั้น พยานช่วยสวมกางเกงให้และพาโจทก์ร่วมที่ 1 ออกจากที่เกิดเหตุ นาย ส. ให้การหลังเกิดเหตุไม่นาน น่าเชื่อว่ายังไม่ทันคิดบิดเบือนข้อเท็จจริง อีกทั้งยังมีข้อเท็จจริงสอดคล้องตรงกับที่โจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. ให้การไว้ และนาย ส. ได้เบิกความว่า พยานเป็นญาติกับจำเลย จึงอาจเป็นไปได้ว่าเหตุที่เบิกความไปเช่นนั้นเพื่อต้องการช่วยเหลือจำเลย คำให้การของนาย ส. ในชั้นสอบสวนน่าเชื่อกว่าคำเบิกความในชั้นพิจารณา ส่วนการที่คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. แตกต่างกันบ้าง และแตกต่างจากคำให้การชั้นสอบสวนอยู่บ้างก็เป็นเพียงพลความไม่ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. มีน้ำหนักลดน้อยลงไป นอกจากนี้โจทก์ยังมีบันทึกคำให้การของนาย ต. ที่ให้การต่อพนักงานสอบสวน ต่อหน้าพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์และที่ปรึกษากฎหมายยืนยันข้อเท็จจริงว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 19 นาฬิกา พยานเดินทางไปที่บ้านของจำเลย พบจำเลยโจทก์ร่วมที่ 1 นางสาว น. นาย ส. และนาย อ. จำเลยชักชวนพยานให้เข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับโจทก์ร่วมที่ 1 และจำเลยได้มอบถุงยางอนามัยให้กับพยาน แต่จำเลยไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับโจทก์ร่วมที่ 1 โดยมีร้อยตำรวจเอกหญิง อ. พนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองเอกสารดังกล่าว แม้คำให้การชั้นสอบสวนของนาย ต. เป็นพยานบอกเล่าและคำชดทอของผู้กระทำความผิดด้วยกัน แต่คำชดทอดดังกล่าวมิได้เป็นเรื่องการปิดความผิดของนาย ต. ให้เป็นความผิดของจำเลยผู้เดียว คงเป็นคำให้การแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบมาจากการกระทำของตนยิ่งกว่าเป็น การปรักปรำจำเลย จึงรับฟังคำชดทอของนาย ต. ประกอบคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 เพื่อ

ลงโทษจำเลยได้ ประกอบกับจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า ตามวันและเวลาเกิดเหตุ จำเลยกับพวกนั่งพูดคุยกันอยู่ที่หน้าบ้านที่เกิดเหตุ ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 1 นางสาว น. และนาย ส. เดินเข้ามานั่งพูดคุยกัน จากนั้นนาย ต. กับพวกเข้ามานั่งเล่นที่บ้านสักพักนาย ต. ขอลุงยางอนามัยจากจำเลยอ้างว่าจะนำไปใช้กับคนรัก ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 และคำให้การของนาย ต. คำให้การของจำเลยดังกล่าวยอมรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 รวมทั้งคำเบิกความของนางสาว น. มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยเพื่อให้ต้องรับโทษหนักขึ้น เชื่อว่าโจทก์ร่วมที่ 1 และนางสาว น. เบิกความถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับจำเลยไปตามความเป็นจริงที่รู้เห็นมา จึงมีน้ำหนักในการรับฟังที่จำเลยนำสืบว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้อยู่ที่บ้านที่เกิดเหตุ นั้นขัดแย้งกับที่จำเลยเคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน ไม่อาจรับฟังเอาเป็นความจริงตามข้อกล่าวอ้างดังกล่าว พยานหลักฐานของจำเลยไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมารับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยอยู่ในที่เกิดเหตุในขณะที่โจทก์ร่วมที่ 1 ถูกกระทำชำเรา แต่มิได้ร่วมกระทำชำเรา โจทก์ร่วมที่ 1 ขณะที่นาย ต. กระชากโจทก์ร่วมที่ 1 เข้าไปในห้องเพื่อกระทำชำเรา จำเลยมิได้ขัดขวางหรือห้ามปรามแต่อย่างใด แต่กลับได้ความว่าจำเลยเป็นคนมอบลุงยางอนามัยให้แก่ นาย ต. ก่อนที่นาย ต. จะเข้าไปกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 เมื่อนางสาว น. และนาย ส. จะเข้าไปช่วยเหลือโจทก์ร่วมที่ 1 จำเลยดึงแขนอันเป็นการขัดขวางมิให้บุคคลทั้งสองเข้าไปช่วยเหลือ พฤติการณ์ของจำเลยถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่พวกของจำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 ก่อนกระทำความผิด จำเลยจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก (เดิม) ประกอบมาตรา 86 แม้ว่าโจทก์ฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการกระทำความผิด แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาพยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่าจำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิด แตกต่างจากข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องก็ตาม แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้มีใช้ข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้สนับสนุนได้เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการจึงไม่เป็นการเกินคำขอหรือที่มิได้กล่าวในฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาแยกฟ้องในความผิดฐานนี้ มานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง ในคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา การพิจารณาคดีส่วนแพ่งศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 เมื่อในคดีอาญาศาลวินิจฉัยแล้วว่าจำเลยเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จึงต้องฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมที่ 1 และต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมที่ 1 แม้โจทก์ร่วมที่ 1 ไม่ได้ฎีกาเรื่องค่าสินไหมทดแทนมาด้วย ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกคดีส่วนแพ่งขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามผลคดีอาญาได้ เพราะเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิจารณากลับให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

พงษ์ศักดิ์ กิตติสมเกียรติ · เทพ อิงคสิทธิ์ · จาตุรงค์ สรนุวัตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/1513/2564>